

Takács Zsuzsa

A MERÉNYLŐ MONOLÓGJA

Dosztojevszkij—Makai: A félkegyelmű

Hát nyilvánosságra került a szálnalmas titok,
 hogy — mint afféle forradalmár — gyűlölöm
 magamat. Látom felbujtóim arcán a riadalmat,
 s a verem, melyet én ástam magamnak, kéjes
 nyújtózással megnyílik alattam. Illő hát rezzenetlen
 hangon felolvasnom vörös viasszal s.k. lepecsételt
 halálos ítéletemet. Hacsak meg nem áll az idő
 közben. Bár lehet, hogy áll, csak kimozdítanom
 nem megy, ahhoz már túl beteg vagyok. A köhögés-
 és lázfátyolon át, hallom, jelentik: a húszkopejkás
 ellenemre fordult, és a márványpadlón: „fej”
 kopogta ki sorsomat ridegen. (Mefogadtam
 volna, ha: fej, hogy olvasok?) (Mutatkozz be,
 jövődő halott a napsugárban bokázó legapróbb
 rovarnak, mert övék az ország s nem
 tied. Övék a hatalom és a dicsőség.)

A herceg is, fékezhetetlen mozdulataival,
 mit akar? Annyira szeretné önmagát, ahogyan
 felebarátját, azaz engem? Ha fölkelt, és harsog
 az égen a Nap, majd pontot teszek az életemre.
 Nem kívánhatják mégsem, hogy a sötétben
 puffantsam le magamat! — Ez azt gondolja,
 nem kel fel, vagy mi? — vág közbe Ferdiscsenko.
 És — hőség lesz megint egész nap — dörmögi
 Ganya hanyagul. Én sóbálvánnyá meredve
 hallgatom őket. (Nem tudják, hogyha
 lezárom a szememet ők is *kiradórozódnak?*)
 — Főbe lövi, vagy nem lövi főbe magát? —
 türelmetlenkedik a társaság. De ujjam alatt
 a záváár üresen kattann. S a kárörvendő hangok,
 az éhség gyötörte varjak elborítanak.

Kalligram, 2008/5.

(Takács Zsuzsa 1938-ban született Budapesten. Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila-díjas.)